

31. NEDELJA MED LETOM, 4.11., zahvalna n.

7.00: živi in + farani

+ Karel, Rozalija BEZGOVŠEK, brat Karel, bratje in sestre BEZGOVŠEK

9.00: + Marjana PESJAK, 1. obl., Franc in sorodniki

10.30: + Franc ZDOLŠEK, 15. obl., in starši

Zahvala za krašenje v oktobru mestu **Laško** V novembru čistijo in krasijo vasi **Gaberno, Lahomšek, Trojno in Ojstro.****Odpustki v Cerkvi**

Cerkev kot skrivnostno Kristusovo telo živi iz Njegovega življenja in dela, predvsem Njegove zveličavne velikonočne skrivnosti trpljenja, smrti na križu in vstajenja od mrtvih. Po svetem krstu vstopimo v občestvo svetih, ki ga sestavljajo: potujoča ali vojskujoča se Cerkev (živeči in krščeni na zemlji), trpeča Cerkev (duše v vicah) in poveščana Cerkev (zveličani v nebesih). Z vsakim prejetim svetim zakramentom to povezanost z vsemi omenjenimi Cerkvami utrjujemo in poglobljamo in si izmenjujemo duhovne dobrine. Posebej še v zakramentu uvajanja, sveti evharistiji, in zakramentih ozdravljanja, sveti spovedi in svetem bolniškem maziljenju. Ob koncu časov, ob sklepu človeške in zgodovine sveta, se bosta potujoča (vojskujoča) se Cerkev in trpeča združili v eno, poveščano Cerkev.

Kaj so odpustki?

Odpustki so odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena. Takšen odpustek pod določenimi pogoji zadobi kristjan zase ali za rajne po službi Cerkve, ki kot srednica odrešenja razdeljuje zaklad zaslužnj Kristusa in svetnikov. (Kaktekizem katoliške Cerkve, Kompendij, 109)

Pridobivanje odpustkov za rajne in zase

Ob prazniku vseh svetih oziroma ob dnevu vernih rajnih lahko pridobimo odpustek le za rajne; primerno je nameniti odpustek tudi za tiste umrle, ki nimajo nikogar, ki bi v tem pogledu zanje skrbel. Danes se otroci neke družine lahko povsem oddaljijo od Cerkve in njihovim rajnim staršem se lahko hitro zgodi, da ostanejo brez tovrstne duhovne podpore v svojem popotovanju skozi stanje vic. Ob drugih primerih, npr. v svetem letu, ob praznovanju župnijskega zavetnika ..., pa ga lahko pridobimo tudi zase. Nikoli pa ga ne moremo za druge še žive; njim moremo le pomagati, da sami izpolnijo pogoje za pridobitev popolnega ali delnega odpustka. (PM) (prihodnjič nadaljevanje)

Maše v prihodnjem tednu

30. NED. MED LETOM, 28.10., žegnanjska nedelja

7.00: živi in + farani

Bogu in MB v zahvalo

9.00: + Stanislava STARC, 3. obl.

+ Amalija, obl., in Franc KNEZ

10.30: + Adelbert OJSTERŠEK

PONEDELJEK, 29.10., sv. Mihael Rua, duh., red.

7.30: v zahvalo za uslišane želje

+ Stane ROPRET (zadušnica)

TOREK, 30.10., sv. Marcel, mučenec

18.00: + Neža in Leopold VERDEV

+ Franc ŠKORJA, obl., in njegovi starši

+ Avgust NAGLIČ, 30. obl.

SREDA, 31.10., sv. Volbenk (Volfgang), škof

7.30: + Vladimir DORNIK, 4. obl., in starši

+ duhovnik Janez BELEJ, obl., starši, bratje in sestre

+ Jože BALOH, žena Justina in vsi + iz družine BALOH

ČETRTEK, 1.11., VSI SVETI

7.00: živi in + farani

9.00: + Karel in Vojko KOLŠEK

10.30: + Janko DEŽELAK, 4. obl., in vsi + iz druž. DEŽELAK

+ iz družin ZALOKAR (Harje) in KRAJNIK

14.00 večernice v cerkvi sv. Martina**15.30 blagoslov pokopališča****18.00 molitev treh delov rožnega venca****PETEK, 2.11., SPOMIN VERNIH RAJNIH**

7.00: + Marija, Jože TUŠEK, sestra Helena in svak Lojze HVALIČ

9.00: + Terezija ZORKO, 8. dan

10.30: + Martin PODBRREZNIK in + rodb. POGBREZNIK

SOBOTA, 3.11., sv. Viktorin Ptujski, škof, mučenec

18.00: + Franc, Terezija KOLŠEK, Jože in Marija HRASTNIK

+ Cvetka, Marko KUMER, starši in Tone DERNAC,

Dragica JURKOŠEK in Tone KLEPEJ

+ Justina ŠKORJA, 8. dan

po večerni maši celonočno češčenje Najsvetejšega

MARTINOVA LILIJ

28. oktober 2018, leto 10, št.:38

Bog, naš Oče!

*Prosimo te za vse rajne, ki smo jih ljubili,
za vse, s katerimi smo živeli.*

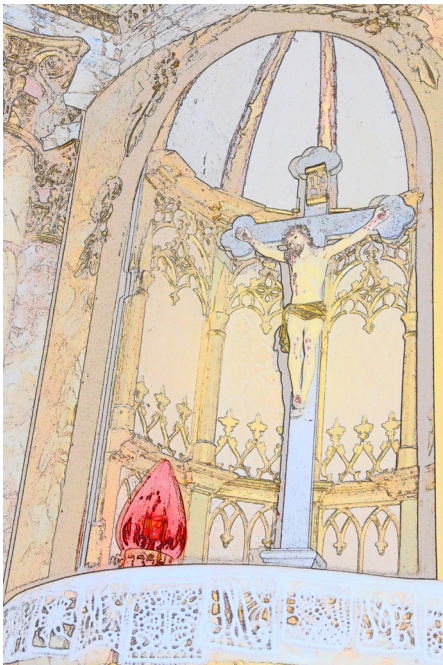
*Prosimo te za pozabljene, za katere nihče ne moli,
za obupane, ki so si vzeli življenje,
za vse, ki so jih umorili.*

Dobri Oče, usliši naše molitve.

*Vera v tvojega od mrtvih vstalega Sina
naj nam utrjuje upanje v vstajenje naših bratov in sester.
Po našem Gospodu Jezusu Kristusu. Amen.*

Oče naš. Zdrava Marija. Slava Očetu...

»Življenje je kakor ogenj, izgoreva v dim in pepel. Je kot zvonjenje zvonov, razlitih in utišanih v daljni večerni zarji. Čas je tihi zasledovalec, ki odšteva ure in dneve, in čeprav pride jutri spet nov dan, bo neki dan zadnji. Dan, ki nam bo zlo-mil življenje.« (Lodzka Špacapan)

Takrat naš svet za-grne temna noč

in moč dokončnosti, neponovljivosti zareže kot britev v naše misli, žalost ter bolečina pa nam razjedata srce. Zdi se nam, da je ogenj življenja v nas samih dogorel in da zremo le v sivino ugaslega pepela; da olja za našo luč življenja ne bomo več zmogli poiskati in v trenutkih bolečine izgube se predajamo obupu. A v besedi obup se skriva tudi beseda

up-upanje; nobena noč ni tako dolga, da bi pozabili veselje svita in vsaka noč se prevesi v nov dan, v svetlobo dneva, ki žari in razsvetljuje življenje.

Morda prav zato, človek, kot simbolno bitje, v teh jesenskih dnevih, še bolj kot čez leto, išče svetlobo, da se mu v njeni bližini razjasni pogled in išče toploto ognja, da ob njem občuti ljubezen ter toplino in varnost zavetja. Morda ravno iz tega izhaja simbolno prižiganje sveč na grobovih naših dragih, ki so zaspali v večnost, da se ob prižigu drobnega plamena v nas razplamtijo spomini na tiste drobne trenutke, ki so nam bili podarjeni kot dragoceno darilo, ko smo imeli privilegij, hoditi in si deliti tu-

zemske romanje, od rojstva do smrti.

In ravno dokončnost smrti, daje našemu življenju globino in neprecenljivost, da skrbno in odgovorno izbiramo olja za našo svetilko srca; naj bodo olja izbrana in prvovrstna, naj se v njih pretakajo esence naših dobrih del, naših molitev in pogovorov z Bogom, sočutja do bližnjega in **odpuščanja** sebi in sočloveku, kajti vsak bije svojo bitko in vsak se trudi po svojih najboljših močeh biti človek človeku.

»Gospod, naredi me za orodje svojega miru.

Kjer je sovraštvo, naj prinašam ljubezen.

Kjer je žalitev, naj prinašam odpuščanje.

Kjer je nesloga, naj prinašam edinost.

Kjer je dvom, naj prinašam vero.

Kjer je zmota, naj prinašam resnico.

Kjer je obup, naj prinašam upanje.

Kjer je žalost, naj prinašam veselje.

Kjer je tema, naj prinašam luč.

Učitelj, naj se ne trudim,

da bi me drugi tolažili,

ampak naj sam tolažim;

da bi me drugi razumeli,

ampak naj sam razumem;

da bi me drugi ljubili,

ampak naj sam ljubim.

Kajti ko dajemo, prejemamo;

ko odpuščamo, nam je odpuščeno;

in ko umremo, vstanemo v večno življenje. Amen.«

To molitev vsi pripisujejo sv. Frančišku, čeprav je nastala šele na predvečer 1. svetovne vojne. Njen avtor je p. Esther Bouquerel.

Zato bolj kot množično prižiganje svečk na grobu, se potrudimo prižigati drobne lučke v našem vsakdanu - v sebi in v sočloveku; pri tistemu, ki nam je kot sončni žarek, ki posveti na naše srce, še bolj pa pri tistemu, ki prinaša temne oblake v naše življenje - od nas terja veliko truda, da poiščemo tisto dobro, ki je skrito v njem, a ko to najdemo, luč zagotovo zasveti v temi in s svojo svetlobo ožarja moj in njegov obraz. (PK)

V. Frankl: Kljub vsemu reči življenju DA

Avtor, ki je preživel štiri koncentracijska taborišča, je šele po prigravarjanju prijateljev knjigo izdal pod lastnim imenom. Sprva jo je namreč nameraval izdati zgolj pod svojo zapomniško številko. V grobem je knjiga razdeljena na poglavja o sprejemu, življenju v taborišču, ter na obdobje življenja po osvoboditvi iz taborišča. Tisto, kar daje knjigi poseben žar je to, da so dejanja taboriščnega (z grozo in ponižanji prezapolnjenega) vsakdana prepletena s vsem mogočim, kar se mu je pletlo po glavi.

Med gazenjem po visokem snegu, do delovišča, se avtor takole spominja svojih misli:

“...Pogovarjam se s svojo ženo. Slišim jo kako mi odgovarja, jo vidim, da se nasmehe, prestrežem njen spodbudni in opogumljajoči pogled ... Prvič v življenju doživljam resničnost tistega, kar je toliko mislecev opredelilo kot končno življenjsko modrost., resničnost, da je ljubezen tisto poslednje in najvišje, k čemur se je v svojem tukajšnjem obstoju sposoben povzpeti človek...”

Njegove, v besede ujete misli, ko ga je v njegovi drugi noči v Auschwitzu zbudila glasba:

“...in v ritmu nekega neskončno otožnega, redko igranega in prav nič oguljenega tanga je zajokala violina... Violina je jokala-nekaj v meni je jokalo z njo. Tistega dne je nekdo praznoval svoj 24.rojstni dan; ležal je v eni od barak auschwiskega taborišča in potemtakem samo nekaj sto ali nekaj tisoč metrov oddaljen od mene-in vendar nedosegljiv. Ta oseba je bila moja žena.”

“Človeka smo spoznali, kot ga nemara ni spoznal še noben rod do slej. Kaj je torej človek? Bitje, ki se vedno odloči, kaj pravzaprav je. Bitje, ki je iznašlo plinske celice; toda obenem bitje, ki je v plinske celice stopalo vzravnano in z molitvijo na ustnicah.”

“V taboriščih, v tem živem laboratoriju in na tem prostoru za preizkušnje, smo bili opazovalci in priče, kako se nekateri naši tovariši vedejo kot svinje; drugi pa kot svetniki. Človek ima v sebi obe možnosti; katera se uresniči, je odvisno od odločitev, ne pa od okoliščin.”

Ne morem preprosto stniti zgodbe v par vrstic, a knjigo s posebnim spoštovanjem jemljem v roke vedno znova, čeprav zgodbo tega, po postavi drobnega moža, z neverjetno širino duha, “poznam”.

Toplo priporočam v branje!

(AS)